

Krása z nejistoty

Nějaký trpělivý spěch je v tom. Odhodlaná nejistota.

Někdo nesamozřejmý se drží veršů uprostřed světa, který si rozdělili ti samozřejmí a jistí.

Neboť těm suverénním a nepochybujícím vsutku patří většina věcí na tomto světě.

Patří jim teritoria i vláda nad nimi, patří jim bohatství nerostné i rostné.

Patří jim veřejná pravda, volební hlasy a špalíry v davu.

Patří jim zápisy v Guinnessově knize i Světový pohár. Jen několik „zbytečností“ jim nepatří a nikdy patřit nebude: skutečná hudba, modlitba či poezie...

Oni se něčeho takového ovšem zříkají rádi a klidně, protože se to stejně nedá s jistotou na nic použít.

Poezie je z povahy věc nejistá, možná celá vlastně v hrůze a kráse z nejistoty narozená.

Nedá se objektivně dokázat, polapit, vysvětlit, použít, naučit, vyřešit ani zavařit

pro zlé časy. Proto o ní mnozí rádi říkají, že je nesrozumitelná — ona je ale jen

nejednoznačná, nesamozřejmá, a tedy blízká lidem se smyslem pro nejistotu, takovým,

kteří mají v povaze více pochyb, údivu a úžasu než suverenity.

Je jim blahosklonně přenechána těmi jistými, neboť pro jejich cíle byla shledána naprosto nespolehlivou.